

Bóng Ngựa Trong Mùa Sương

Cứ gọi em Diễm Kiều, bởi biết gọi gì nữa? Một phần tại vì nợ...Tôi mắc nợ cái Duyên!

Một phần tại em hiền / làm tôi lây bệnh đó - cái bệnh của hoa nở làm con mắt người thèm...

Gọi hoa đẹp là em / cho cỏ nghe gợn sóng / cho tai nghe tiếng vọng / tiếng của rừng vi vu...

Em đã đi vào Thơ / bằng con đường heo hút / bằng tên đường mờ nhạt / những danh sĩ hào hoa...

Những bóng ngựa bay qua / để lại làn bụi khói. Người tráng sĩ có nói...gì cũng là tình xa...

Mặt trăng là nụ hoa / hiện trong đêm mù mịt. Người tráng sĩ đã chết / hồn, trăng dõi theo, thương...

Em cũng vậy, phải không? Hỡi vàng trăng cổ độ. Lá vàng rơi trong gió thành bèo trôi kia thôi...

Tôi nghĩ em xa xôi / cho tình tôi lãng đãng / cho hồn tôi ngủ nán / giấc nồng nàn khuya sâu...

Hoa hồng trắng ở đâu? Bên kia cầu, có thể! Một bờ liễu diễm lệ. Một cầu sương Diễm Kiều!

Trần Vấn Lệ